

[Viggo Starcke.]

ske politiske offentlighed en forpligtelse til nu at afvikle tolden, medens tid er, og gå over til en friere handel og en større frihed for erhvervslivet. Vor politik er ganske jævn og ligetil, den siger: det, som du frembringer er dit, det, som jeg frembringer er mit; men det, som ingen af os har frembragt, må vi alle have den samme ret til. Og handelspolitisk er vor politik ganske jævn og ligetil, idet vi siger, at Danmarks hovedinteresse ligger i at få det, som vi mangler, og ikke primært i at komme af med det, som vi har. Derfor må Danmark under ingen omstændigheder lægge sin import hindringer i vejen. Eksporten skal de andre nok lægge deres hindringer i vejen for.

Der er ingen grund til at gøre politik mere indviklet, end den er fra naturens hånd, og det, vi bygger vor politik op på, er det ganske enkle, at vi hævder, at bønder forstår sig bedre på landbrug end rigsdagsmænd, at købmænd forstår sig bedre på handel end embedsmænd, at håndværkere forstår sig bedre på byggeri end ministre, den højtærede boligminister indbefattet, at arbejdere forstår sig bedre på produktion end samtlige udvalg, råd og kommissioner tilsammen, Arbejdernes Erhvervsråd indbefattet. Det står i øjeblikket sådan, at jeg tror, man kan sige, at for hver toldbetjent vi afskediger, kan vi hjempermittere 100 soldater, for hver embedsmand vi pensionerer, kan vi sætte 100 hjul i gang, og for hver tomme vi fravrister monopolerne, kan vi lægge en alen til fredens, frihedens og fremskridtets vækst.

Anker Lau: Ved afslutningen af denne samling vil også jeg gerne fremsætte nogle bemærkninger om mit partis stilling. Efter de taler, der er holdt, vil det være helt naturligt for mig at holde mig til den indenrigspolitiske hverdag og beskæftige mig med de områder, hvor vi nu engang mener at have særlige opgave at løse, og herunder vil jeg lægge vægt på hele den erhvervspolitiske udvikling, som har fundet sted i forbindelse med lovgivningen i vinter.

Gennem den sidste generations politiske udvikling er der her i landet gravet mange grøfter mellem samfundsklasserne og sat mange skel i folket, hvoraf de fleste er fremkaldt af økonomiske og politiske interesser. Efter min mening har det været en ulykke, at man har fået folket delt mere efter økonomiske modsætninger end efter samfundsideerne. Interesses modsætningerne fremkaldes og bruges ofte i en idé's tjeneste, uden at det helt går op for folk, hvilken idé det

er de tjener; ja, sommetider tjener de måske en idé, som de helst ville modarbejde. Hovedstadens venstre har set det som en af sine fornemste opgaver at forsøge at udfylde grøfterne og slette skellene på en social-liberal folkepolitik's samlende grundlag. Jeg håber ikke, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har noget imod, at også jeg anvender udtrykket „social-liberal“. Hvor man før har fremkaldt splittelse, vil vi forsøge at samle og forene.

Et af de store, helt urimelige skel, der er skabt, er skellet mellem land og by, og det er derfor magtpåliggende for os at bringe landets og byens befolkning på talefod med hinanden og bringe dem til at se fællesskabet mellem os. Der er langt mere, der forener os, end der skiller os. Vi er fælles om ejendomsretten, den selvstændige driftsform, frihedstrangen, og vi har fælles syn på mennesket og familien. Det er således alle de store ting, der forener os, men alligevel har en række små ting formået at sætte skel, som vi vil forsøge at fjerne, og denne opgave har vi også søgt at løse i den nu forløbne samling.

Vi har således forsøgt at fjerne det skel, der er mellem det private erhvervsliv og kooperationen eller andelsbevægelsen, ved at gøre en positiv indsats for lighed med hensyn til beskatningen. Jeg kan kun beklage, at det konservative folkeparti ikke har villet deltage i arbejdet for at nå videre, men alle vil erkende, at jeg har gjort, hvad der var muligt, og mere kan man jo ikke forlange. Det lykkedes altså ikke. Jeg havde gerne set, at også det skel, der på dette lille område kan være mellem os og de konservative, var blevet slettet, dette skel, som vel nok kan have nogen partipolitisk betydning, men som iøvrigt er uden enhver mening.

Også hvad angår landbrugets eksportudvalg, har hovedstadens venstre forsøgt at gøre en indsats for at løse problemerne på et liberalt grundlag, og jeg håber, at dette arbejde vil sætte frugt, når sagen igen kommer til forhandling til efteråret. Den danske bonde kan ikke nære ønske om at bevare et system, der i sin opbygning tjener socialiseringen, og som gør det muligt for en socialistisk flertalsregering, om vi engang måtte få en sådan, at bestemme hver enkelt landmands kår og vilkår.

Overfor hovedstadens befolkning har vi set det som vor opgave at appellere til forståelsen for det danske landbrugs fundamentale betydning for hele vort samfund. Andre partier og dele af pressen har jo gennem en årrække set det som deres op-